

2015

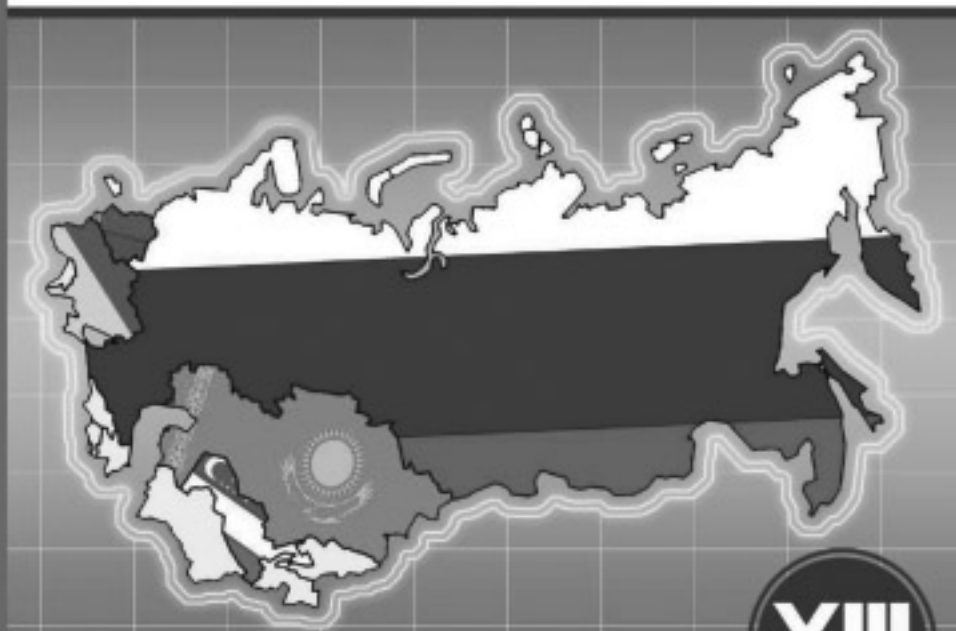
Проблеми та перспективи розвитку
науки на початку третього тисячоліття
у країнах Європи та Азії

XIII Міжнародна науково-практична інтернет-конференція

29–30 квітня 2015 р.

Секції:

Біологічні науки	Політологія
Географія та геологія	Право
Державне управління	Психологія
Екологія	Соціологія
Економіка	Технічні науки
Історія	Сучасні інформаційні технології
Математика	Фізична культура та спорт
Мистецтво	Філологічні науки
Педагогіка	Філософія

Переяслав-Хмельницький
2015

1. «Мальчики и девочки. Учить по-разному, любить по-разному». Цель – формирование представлений родителей о психофизиологических особенностях мальчиков и девочках, о различиях в играх, интересах, поведении детей разного пола; формирование способов взаимодействия с детьми разного пола. Форма деятельности – семинар для родителей.

2. «Семейное воспитание, или Кладовая полезных советов». Цель – изучение различных стилей воспитания; формирование представлений о методах воспитания ребенка в семье. Форма деятельности – познавательная беседа.

3. «Я (ребёнок) в индивидуальном мире взрослых». Цель - профилактика негативных родительских установок; вовлечение родителей в воспитательно-образовательный процесс; актуализация открытого обмена информацией между родителями и педагогическим коллективом. Форма деятельности – тренинг для родителей.

4. «Моя семья – моя радость». Цель – формирование представлений о ценности семьи; развитие коммуникативных навыков в семье и в ДОО. Форма деятельности – деловая игра.

После проведения эксперимента и обработки полученных данных была выявлена динамика в представлениях детей о семейных традициях, отношении к семейным ценностям, способах взаимодействия с родителями. Повысился уровень знаний родителей в области семейного воспитания, приобщения к традициям семьи. Родители овладели методами и приемами воспитания дошкольников в семье, демонстрировали умение видеть и оценивать внешнее и внутреннее состояние ребенка, его опасения, надежды, желания по внешним признакам (мимика, жесты, интонация, движения). Родители стали активно участвовать в жизни дошкольной образовательной организации.

Таким образом, театрализованная деятельность дает возможность педагогам, а также родителям проявлять свое отношение к ребенку, поддерживать его в развитии, сотрудничать в обретении ребенком бесценных и вечно актуальных ценностей и идей: трудолюбия, взаимопомощи, любви к близким, почитания старших и т.д. Приобщение к семейным традициям способствует обретению ребенком идентичности – основного фактора социализации, формированию гармоничной личности.

Литература:

1. Губанова Н.Ф. Театрализованная деятельность дошкольников: 2-5 лет. Методические рекомендации, конспекты занятий, сценарии игр и спектаклей. М., 2007.
2. Лезина В.В. Российская семья как фактор реализации ценностных категорий русской этногенетической культуры //Проблемы семьи и семейной педагогики: теория и практика, история и современность. – Пятигорск, 2005.
3. Татаринцева Н.Е. Игра-драматизация как условие приобщения дошкольников к семейным ценностям //Детский сад от А до Я. – Москва, 2008.- № 4.

Наталія Тимошенко
(Київ, Україна)

ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЇ «СОЦІАЛЬНИЙ ПРАЦІВНИК»

Наразі в Україні відбувається реформа системи надання соціальних послуг, розробляються механізми соціального замовлення, переосмислюється роль державних соціальних служб та неурядових організацій у здійсненні соціальної роботи у громадах. Політичні та економічні трансформації в Україні протягом останніх десятиліть загострили проблеми життєдіяльності населення, викрили нові суспільні протиріччя. Принципові зміни підходів до формування і реалізації соціальної політики держави, які сталися в державі останнім часом, зумовили виникнення нових проблем, яких до того не існувало. Передусім це стосується відносно нової для країни сфери діяльності – соціальної роботи. Соціальна робота – одна з основних галузей, за якою оцінюється рівень та якість життя в суспільстві.

Перед сучасним соціальним працівником постають нові соціальні проблеми, які потребують вирішення, розширюється коло об'єктів соціальної роботи. З огляду на це, актуальним є питання підготовки висококваліфікованих соціальних працівників, готових працювати у нових умовах, реагувати на нові суспільні виклики, професійно надавати соціальні послуги.

В Україні не вистачає висококваліфікованих фахівців у даній галузі, які могли б професійно здійснювати роботу з діагностики і прогнозування соціальних процесів, надавати профілактичну, соціально-терапевтичну, психологічну, педагогічну і правову допомогу різним категоріям населення. Це зумовлено тим, що в нашій країні тільки з середини 90-х років ХХ століття розпочалася професійна підготовка соціальних працівників. На той час у соціальних працівників не було практичного досвіду роботи в цій галузі, а також науково-теоретичних розробок з актуальних питань соціальної роботи та підготовки фахівців для соціальної сфери.

Науковці, які зробили вагомий внесок у розвиток соціальної роботи в Україні: А. Г. Горілий, І. Д. Зверева, О. Г. Карагодіна, М. П. Лукашевич, І. І. Мигович, В. А. Поліщук, Т. В. Семигіна, С. В. Толстоухова.

Метою статті є: аналіз історичних передумов виникнення та розвитку в Україні професії «соціальний працівник».

Історія свідчить про те, що починаючи з найдавніших часів у різних країнах і в різний час формувався особливий вид діяльності – соціальна робота. Її роль стає особливо значущою, коли мова йде

про задоволення інтересів та потреб соціально вразливих категорій громадян, людей з обмеженими можливостями для свого повноцінного функціонування в суспільстві – інвалідів, людей поважного віку, дітей-сиріт, безробітних та ін.

Перші соціальні працівники з'явилися у деяких європейських країнах (Великій Британії, Німеччині) і США у кінці XVIII ст. Це були представники благодійних організацій (спочатку їх називали «доброзичливими відвідувачами»; термін «соціальний працівник» був введений С. Паттеном у 1900 р.), які на добровільних засадах надавали допомогу біднякам, формували у них вміння і навички самопомоги, сприяли у здобутті освіти, працевлаштуванні, проявляли турботу про здоров'я цієї категорії населення[10].

Загалом, процес здобуття соціальним працівником професійного статусу завершився у кінці XIX ст., пройшовши такі стадії:

- формування групи людей, для яких надання соціальної допомоги стало основним видом діяльності;
- нагромадження досвіду практичної соціальної роботи, дедалі більш глибокого його усвідомлення;
- поступове формування теоретичних засад професійної соціальної роботи;
- відкриття спеціальних навчальних закладів для підготовки фахівців соціальної роботи;
- формування системи професійних асоціацій; розгортання політичної кампанії, спрямованої на формування соціальної політики, як основи для здійснення практичної соціальної роботи;
- розробка та впровадження Етичного кодексу соціального працівника [8].

Якщо говорити узагальнено, то люди, які надавали допомогу нужденним, були завжди. Основною передумовою становлення професії соціального працівника було надання благодійної допомоги нужденним спочатку на церковно-приходському рівні, а далі й на рівні світському.

У часи СРСР діяла єдина державна система соціального обслуговування та страхування, що мала на меті поступово вирівнювати рівень життя різних груп населення і тих, хто особливо потребував соціальної допомоги, за рахунок суспільних фондів споживання, зосереджених у руках держави. У розподілі фондів брали активну участь громадські організації, насамперед, професійні спілки.

Незважаючи на те, що в Україні професія соціального працівника є відносно молодою, процес її становлення здійснювався не з нульової позначки. Витоки історії соціальної роботи в Україні слід шукати в зародженні процесів підтримки та взаємодопомоги у східнослов'янських племен, які перебували на такій стадії свого розвитку, що відповідає первісному суспільству. Необхідно зазначити, що предкам українців була властива лагідна вдача; серед рис характеру переважали гостинність, добросердечність, співчутливість[8].

Аналізуючи передумови професіоналізації соціальної роботи в Україні, Г. Попович наводить дані, які дають підставу стверджувати, що до 1917 р. цей процес багато в чому був подібний до того, який відбувався у європейських державах і США. Проте, розпочата професіоналізація на тривалий час була порушена у зв'язку із наданням цьому виду діяльності особливого характеру відповідно до нової політичної доктрини соціалістичного розвитку країни[10].

Як самостійна сфера наукової і професійної діяльності соціальна робота не визнавалася, оскільки саме вживання цього терміну автоматично передбачало визнання наявності соціальних проблем у соціалістичній державі. Специфічною формою розвитку соціальної роботи протягом семи десятиліть була система соціального забезпечення, державного страхування та охорони здоров'я, особливо у сфері охорони материнства та дитинства, патронажу і диспансеризації, освіти, культури, пенітенціарної системи [5, 9].

Л. Міщик зазначає, що розвиток системи соціальної роботи гальмувався організаційною, кадровою, фінансовою незабезпеченістю. Процес ускладнювався сформованим підходом, відповідно до якого функції соціального працівника розподілялися поміж традиційно діючими службами, установами освіти, охорони здоров'я, спорту, дозвілля, внутрішніх справ, соціального забезпечення. Такий підхід до організації соціальної роботи не задовольняв потреби ані окремих індивідів, ані суспільства в цілому. Тому постала об'єктивна необхідність у ліквідації роз'єднаності соціальних, педагогічних, психологічних, правових заходів і зорієнтованості системи служб соціальної допомоги населенню на реалізацію його потреб [5].

Наприкінці 80-х рр. XX ст. в Україні сформувалися всі необхідні умови для переходу від окремих елементів практичної діяльності у соціальній роботі до державного рівня вирішення проблеми організації системи служб соціальної допомоги населенню, працівникам і службовцям з розгалуженою структурою та кадровим забезпеченням.

Як самостійний вид професійної діяльності соціальна робота в Україні починає розвиватися з 1991 року, коли постановою Держкомпраці СРСР у квітні 1991 року до кваліфікаційного довідника посад включено посаду «фахівець з соціальної роботи», яка еквівалентна прийнятій в міжнародній практиці посада соціального працівника з вищою освітою.

Становлення в нашій країні нової професії «соціальний працівник», розгортання мережі закладів, які надають різнобічну допомогу літнім людям, особам з обмеженими можливостями, сім'ям, дітям, позбавленим батьківського піклування та іншим категоріям населення, обумовили необхідність підготовки відповідних фахівців, які поряд з оволодінням системою професійних знань і умінь, повинні бути наділені такими морально-духовними якостями як милосердя, гуманність, соціальна справедливість, емпатія, терпимість та ін.

Вітчизняний досвід соціальної допомоги нужденним і зарубіжні інноваційні проекти з підтримки вразливих категорій населення стали тим фундаментом, на якому в останнє десятиріччя вибудовується

соціальна робота в Україні. Вона має свої особливості, зумовлені досвідом минулого і впливом сучасних світових тенденцій.

Література:

1. Енциклопедія для фахівців соціальної сфери / за заг. ред. І. Д. Зверєвої. – К., Сімферополь : Універсум, 2012. – 536 с.
2. Соціальна робота в Україні : навч. посіб. / І. Д. Зверєва, О. В. Безпалько, С. Я. Харченко та ін. ; за заг. ред. І. Д. Зверєвої, Г. М. Лактіонової. – К. : Центр навчальної літератури, 2004. – 256 с.
3. Файєр О. А. Поняття професійної діяльності та її структурні елементи [Електронний ресурс] / О. А. Файєр // Університетські наукові записки. – 2009. – № 3. – С. 126–129. – Режим доступу: <http://archive.nbu.gov.ua>.
4. Тимошенко Н. Є. Вступ до спеціальності: соціальна робота. Модуль 2 : навч. посіб. / Тимошенко Н. Є. – К. : Київ. ун-т імені Бориса Грінченка, 2014. – 264 с.

Айжан Токкулиева
(Астана, Казахстан)

**ВЫСОКОКОМПЕТЕНТНОСТНЫЙ ПОДХОД В СОВРЕМЕННОМ ОБУЧЕНИИ ИНФОРМАТИКЕ
СТУДЕНТОВ ЕСТЕСТВЕННО-НАУЧНОГО НАПРАВЛЕНИЯ**

Конкурентоспособность выпускника организаций профессионального образования сегодня требует умение осваивать новые технологии и способность быстро подстраиваться к постоянно меняющимся требованиям рынка. На сегодняшний день в профессиональном образовании берет своё начало высококомпетентный подход, как облегчить работу преподавателя за счет постепенного повышения самостоятельности обучающихся, освободить время обучающихся за счет увеличения самостоятельных работ, а также подготовить обучающихся к самообразованию.

Для подготовки специалистов, способных адаптироваться к условиям современного бурно развивающегося общества, необходимо активное внедрение широкого спектра педагогических инноваций в образовательную вузовскую систему. А также нужно учесть происходящие перемены в нашем бурно развивающемся современном обществе обусловлены такими особенностями как: непрерывность, устойчивость, стремительность и способность к ускорению. Происходящие перемены изменяют потребность на квалификационную структуру профессиональных кадров, требуя от них мобильности, совершенства и креативность. Изменения в квалификационной структуре профессиональных кадров влияет на совершенствование целей и доступа обучения; содержания программ, их типа и продолжительности; структуры учебных заведений; форм организации учебного процесса и используемых методов, приемов и кадров, привлекаемых к преподавательской работе.

Высококомпетентный подход в современном обучении требует от системы профессионального образования формирования нового подхода, где приоритетом становится личность, что в конечном итоге будет способствовать актуализации творческой личностной позиции обучаемых в отношении приобретаемой профессии и формирование у студентов важного аспекта, как профессиональная высококомпетентность. Формирование высококомпетентности – длительное становление, которое продолжается на протяжении всей жизни человека. Под профессиональной высококомпетентностью можно понимать совокупность профессиональных и личностных качеств, необходимых для успешной профессиональной деятельности.

Формирования профессиональной высококомпетентности студентов естественно-научного факультета в процессе общеобразовательной естественно-научной подготовки, представляющая целостное единство целевого, содержательного, технологического, диагностического компонентов и организационно-педагогических условий. Требования работодателей к подготовке высококомпетентного мобильного специалиста, состоящего в усилении его фундаментальности, практико-ориентированной направленности, профилировании в соответствии с особенностями профессиональной деятельности будущего специалиста и структурировании по уровням, что способствует самореализации личности, формированию ценностных ориентаций, реализации непрерывного образования [1, с.2].

Динамичное и интенсивное развитие техники, информационных и коммуникационных технологий, в том числе и нанотехнологий, привели к увеличению значимости формирования фундаментальных естественнонаучных знаний при обучении специалистов. В современных условиях информатика является одной из фундаментальных областей научного знания, которая изучает информационные процессы, методы и средства получения, передачи, хранения, преобразования и использования информации. Это стремительно развивающаяся и постоянно расширяющаяся область практической деятельности человека, связанная с использованием информационных технологий как учебного предмета. Компьютер является мощным средством социализации человека, и поэтому неограниченно возрастает роль предмета «Информатики».

На примере можно показать квалификационную характеристику бакалавра специальности 5В060800 «Экология». Сферами профессиональной деятельности бакалавров по специальности 5В060800 - «Экология» являются: производственная, управленческая, научно-исследовательская и

Наталія Тимошенко (Київ, Україна) ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЇ «СОЦІАЛЬНИЙ ПРАЦІВНИК»	261
Айжан Токкулиева (Астана, Казахстан) ВЫСОКОКОМПЕТЕНТНОСТНЫЙ ПОДХОД В СОВРЕМЕННОМ ОБУЧЕНИИ ИНФОРМАТИКЕ СТУДЕНТОВ ЕСТЕСТВЕННОГО-НАУЧНОГО НАПРАВЛЕНИЯ	263
Азизбек Тошхонов, Шоҳиста Муминова (Наманган, Ўзбекистон) МАТЕМАТИКА ДАРСЛАРИДА МУАММОЛИ ВАЗИЯТЛАР ТАШКИЛ ЭТИШ	264
Нарзуллохон Улухужаев (Наман, Ўзбекистон) ПЕДАГОГИЧЕСКОЕ ОБЩЕНИЕ УЧИТЕЛЯ КАК ПОКАЗАТЕЛЬ ОЦЕНКИ ЕГО ДЕЯТЕЛЬНОСТИ	265
Д. Шолдаров (ТМИ, Ўзбекистон) ISSUES OF IMPROVING THE SYSTEM OF EDUCATION	268
СЕКЦІЯ: ПОЛІТОЛОГІЯ	
Амір Дамаванді (Київ, Україна) ТУРЕЦЬКІ ЗМІ ПРО ГЕО- ТА ЕТНОПОЛІТИЧНІ АСПЕКТИ РОСІЙСЬКОЇ АНЕКСІЇ КРИМУ	271
Людмила Лановіук (Київ, Україна) ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН УКРАЇНИ З АЗІАТСЬКИМИ ДЕРЖАВАМИ	273
Василь Назарков (Київ, Україна) ОБ'ЄДНАНІ АРАБСЬКІ ЕМІРАТИ: ЗДОБУТТЯ ТА ПІДСУМКИ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОГО ШЛЯХУ	274
СЕКЦІЯ: ПРАВО	
Раушан Ержаханова (Талдықорған, Қазақстан) ӘДЕТ-ҒҰРЫП ҚҰҚЫҒЫНЫҢ БАСТАУЛАРЫ	278
Олена Золотарьова (Одеса, Україна) ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОГО ДІАЛОГУ В УКРАЇНІ	280
Алдамжар Зұлқарнай, Зарина Тлеккабылова (Қостанай, Қазақстан) ҚОҒАМДЫҚ ЖҰМЫСТАРҒА ТАРТУ ТҮРІНДЕГІ ЖАЗАНЫ ӘЛЕМДІК ДЕНГЕЙДЕ ҚОЛДАНУ ТӘЖІРИБЕСІ	282
Сергій Плешко (Миколаїв, Україна) ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ІНСТИТУТУ ПРИСЯЖНИХ В УКРАЇНІ	284
Борис Соловійов (Київ, Україна) ДІАЛЕКТИЧНИЙ МЕТОД ПІЗНАННЯ ЯК МЕТОДОЛОГІЧНА ОСНОВА ТЕОРІЇ ДЕРЖАВИ І ПРАВА	287
СЕКЦІЯ: ПСИХОЛОГІЯ	
A. To'raboyev (NamDU, O'zbekiston) IJODIY TAFAKKUR JARAYONI VA UNGA TA'SIR ETUVCHI PSIXOLOGIK OMILLAR	290
Хадиша Ауезова, Айкерим Мурзалиева, Жулдыз Абенова (Жезказган, Казахстан) МЕКТЕПКЕ ДЕЙІНГІ ЖАСТАҒЫ БАЛАЛАРДЫҢ ПСИХОЛОГИЯЛЫҚ ДАМУЫ	291
Катерина Балабанова (Київ, Україна) ВПЛИВ МЕДІА: ІСТОРИЧНИЙ ОГЛЯД	293
Д. Д. Боймирзаева (Наманган, Ўзбекистон) ЛОЖЬ КАК ЗАЩИТНЫЙ МЕХАНИЗМ В ПОВЕДЕНИИ ДЕТЕЙ ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА	295
Людмила Дратвина (Гомель, Беларусь) ИССЛЕДОВАНИЕ ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ РЕЧИ ДОШКОЛЬНИКОВ	296
Ляззат Кабанбаева, Сымбат Абдигалиева (Талдықорған қаласы, Қазақстан Республикасы) БОЛАШАҚ ПЕДАГОГТАРДЫҢ РУХАНИ-АДАМГЕРШІЛІК ҚАТЫНАСТАРЫН ПСИХОЛОГИЯЛЫҚ ТҮРҒЫДА ҚАЛЫПТАСТЫРУ	299
С.М. Сатенова (Казахстан, Жезказган) СУЩНОСТЬ И СТРУКТУРА УЧЕБНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ СТУДЕНТОВ	301
Юлія Скидоненко, Мирослава Кулеша-Любінець (Івано-Франківськ, Україна) КОПІНГ-СТРАТЕГІЇ ОСІБ ЮНАЦЬКОГО ВІКУ	303
М. Товбаев, Я. Жумаева (Самарканд, Ўзбекистон) ЁШЛАР МАЪНАВИЯТИДАГИ ЎЗИГА ХОСЛИК ҲАМДА УЛАР ЭМОЦИОНАЛ ЗҰРИҚИШЛАРИНИ БАРТАРАФ ЭТИШ ЙЎЛЛАРИ	305
Н.И. Халилова, Ё.И.Дусматова (Тошкент, Ўзбекистон) ЎСМИРЛИК ДАВРИДА ИРОДАВИЙ СИФАТЛАРНИ ШАКЛЛАНТИРИШНИНГ ПСИХОЛОГИК ХУСУСИЯТЛАРИ	307
СЕКЦІЯ: СОЦІОЛОГІЯ	
Azizbek Tojiboyev (Namangan, O'zbekiston) VOYAGA YETMAGANLARNI EKSTREMISTIK, TERORISTIK VA MISSIONERLIK OQIMLARINING TA'SIRI VA BOSHQA YO'T G'OYALARDAN ASRASHNING IJTIMOY – HUQUQIY JIHATLARI	310